

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 481/2023
16.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ивана Копривице, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК. бр. 48/22 од 12.10.2022. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1. бр. 203/22 од 05.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ивана Копривице, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК. бр. 48/22 од 12.10.2022. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1. бр. 203/22 од 05.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу З К. бр. 48/22 од 12.10.2022. године, у ставу првом, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђена на новчану казну у износу од 10.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Уколико не плати наведену казну у одређеном року, иста ће се заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне суд одредити један дан казне затвора, а уколико плати само део, суд ће остатак казне сразмено заменити казном затвора, те уколико исплати остатак новчане казне извршење казне затвора ће се обуставити. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву приватног тужиоца, а како је то ближе опредељено у ставу првом изреке пресуде.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1. бр. 203/22 од 05.12.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене – приватне противтужиље АА и пресуда Основног суда у Прокупљу 3 К. бр. 48/22 од 12.10.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Иван Копривица, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да овај суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљену ослободи од оптужбе да је извршила кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Врховном јавном тужиоцу, Врховни суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене АА, адвокат Иван Копривица као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, коју образлаже наводима да је ставом првим изреке побијане првостепене пресуде, повређен објективни идентитет између приватне тужбе и пресуде, с обзиром да су у чињенични опис кривичног дела за које је окривљена оглашена кривом унети елементи које приватна тужба не садржи, тако да је чињенични опис изреке пресуде изашао из граница чињеница и околности на којима се приватна тужба заснива. Према наводима захтева, у току поступка је утврђено, а на основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатра др Росице Пешић да је окривљена у тренутку извршења кривичног дела поступала у стању „битно смањене урачунљивости“, а не у „стању урачунљивости“ како се наводи у диспозитиву приватне тужбе.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, по оцени Врховног суда су неосновани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела, који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно

веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односи на исто лице - окривљену АА и на исто кривично дело - увреда из члана 170. став 1. КЗ.

По налажењу Врховног суда, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба, односно није повређен објективни, ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде. Ово имајући у виду да су, у односу на окривљену битна обележја бића кривичног дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно да постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датим у диспозитиву оптужног акта – приватне тужбе.

У диспозитиву оптужног акта – приватне тужбе приватног тужиоца ББ од 07.04.2022. године наведено је да је окривљена дана 15.12.2021. године увредила приватног тужиоца, на начин ближе описан у истом, те да је том приликом поступала у стању урачунљивости, при чему је била свесна свог дела и хтела његово извршење и свесна да је њено дело забрањено.

Према стању у списима предмета, способност окривљене да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, била је предмет судско-медицинског вештачења које је поверено судском вештаку неуропсихијатру др Росици Пешић, који је у налазу и мишљењу од 11.08.2022. године изнео да је окривљена – противтужиља АА, критичном приликом, поступала у стању битно смањене урачунљивости.

Према томе, тиме што је у изреку пресуде унето да је окривљена АА критичном приликом поступала у стању „битно смањене“ урачунљивости, првостепени суд је чињенични опис дела у погледу „урачунљивости“ окривљене, само уподобио са чињеничним стањем утврђеним на основу доказа изведеног на главном претресу, конкретно са налазом и мишљењем судског вештака др Росице Пешић од 11.08.2022. године, а што је и био овлашћен да учини.

Дакле, суд се наведеном изменом у изреци пресуде кретао у оквирима оптужног акта, при чему окривљена није оглашена кривом за теже дело, нити за већу криминалну количину, нити степен кривице, односно није оглашена кривом за више криминалних активности и већу криминалну вољу од оне за коју је оптужена, нити је наведена измена извршена на штету окривљене. На изнети начин, окривљена АА није доведен у неповољнији кривично процесни положај.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужни акт заснива, а из којих произлазе законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**